

си гробъ, да са молю за упокоеніе на души-ты родителскы! отговарала та на всичкы утѣшеніа Тѣлины.

Дозволили ѝ да иде на утреньъ въ монастырскъ-тъ църкъвъ, гдѣ-то была погребена царица Маріа.

За-тамъ ѿ придрѣжили Тѣла и Неда. Въ черно жалостно облѣкло та колѣнила прѣдъ майчинъ си гробъ. Тамъ като потокъ текли слъзы, та ѝ олегчавали скъзрь-тъ.

Въ пръвый день на молитвъ-тъ ѝ нѣмало никого въ църкъвъ. Нъ на-зарана дошълъ единъ блаженъ — блѣденъ старецъ, съ дългъ косъ, паднѣла по рамѣнѣ-тѣ мѣ, въ чернъ ризницъ, съ врьвъ прѣпасанъ; на грѣба мѣ была окчарска чанта, а въ рѣцѣ тоага съ кръстъ.

Почетъ-тъ камъ такыва людѣе въ старо врѣма былъ толкова голѣмъ, что-то никой не смѣлъ да имъ затвори врата-та на храма.

Той паднѣлъ на колѣнѣ, свършилъ молитвъ погладнѣлъ Райнъ и отрилъ си слъзы-ты; погладнѣлъ управителницъ-тъ ѝ Тѣла и намръждилъ са. Послѣ са приближилъ при Неда, запрѣлъ са изади неѣ и началъ тако-рѣчи съ гласъ да са моли.

— Господи, Владыко, Царю небесный! Грѣшникъ Та молитъ да приклониши ухо Твое къ смиренной души его, и избавиши невинное агна изъ влзчїихъ челюстей.